1. Artikel 177 gør ganske vist ikke en forelæggelse for Domstolen betinget af, at den procedure, hvorunder den nationale ret formulerer et præjudicielt spørgsmål, er kontradiktorisk, men det kan dog være i den gode retsplejes interesse, at det præjudicielle spørgsmål først stilles, efter at der har fundet en kontradiktorisk retsforhandling sted. Det tilkommer imidlertid alene den nationale ret at afgøre, om dette er nødvendigt.
2. Afgifter, som er pålagt for sundhedskontrol af levende okser og oksekød, importeret fra tredjelande, skal uanset deres størrelse anses for afgifter med tilsvarende virkning som told, medmindre de er et led i en almindelig indenlandsk gebyrordning, som konsekvent omfatter nationale og importerede produkter efter samme kriterier på samme handelstrin.
3. Artikel 12, stk. 1 og stk. 2, i forordning nr. 14/64 har haft virkning fra den 1. november 1964 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 fra den 29. juli 1968.
4. Hvad angår samhandelen med tredjelande må spørgsmålet, om afgifter med tilsvarende virkning som told skal ophæves, opretholdes, ændres eller genindføres, ses i sammenhæng både med de krav, som den fælles handelspolitik stiller, og med de krav om ensartede vilkår for import fra tredjelande, som er en følge af oprettelsen af den fælles toldtarif.
5. Rådet kan i sine forordninger om de fælles markedsordninger for landbruget give mulighed for undtagelser eller fravigelser fra forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandelen med tredjelande, såfremt det drejer sig om afgifter, der i sig selv har samme virkning i alle medlemsstaterne på den pågældende samhandel.
6. Selv om artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 i direktiv nr. 72/462, for så vidt angår omkostningerne for sundhedskontrol ved indførselen af levende dyr og fersk kød fra tredjelande, indeholder afvigelser fra det i artikel 20 i forordning nr. 805/68 indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, kan disse afvigelser først få virkning, når medlemsstaterne har fået mulighed for at gennemføre den i artikel 12, 23, 24 og 25 omhandlede kontrol i overensstemmelse med direktivet.
7. For så vidt angår sundhedskontrol og veterinærpolitimæssig kontrol af fersk kød fra tredjelande er artikel 9 i Rådets direktiv nr. 64/433, sammenholdt med artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, en fravigelse af forbudet mod opkrævning af gebyrer for sundhedskontrol i det omfang, dette er nødvendigt for at sikre en lige behandling af de erhvervsdrivende, som bringer fersk kød på markedet i Fællesskabets interne samhandel og derfor skal betale gebyrer for sundhedskontrol i afsendermedlemsstaten, og de erhvervsdrivende, som importerer fra tredjelande, forudsat disse gebyrer ikke overstiger de faktiske omkostninger ved kontrollen.

I sag 70/77

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Pretore di Alessandria er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

SIMMENTHAL S.P.A.

og

DET ITALIENSKE FINANSMINISTERIUM

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 14/64/EØF af 5. februar 1964 om den gradvise gennemførelse af en fælles markedsordning for oksekød (JO af 27. 2. 1964, s. 562/64; ikke oversat til dansk), af Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 (I), s. 179; org.ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 24) og vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Rådets direktiv nr. 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitmæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande (EFT af 31. 12. 1972), s. 77; org.ref. JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 28),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O. Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Oksekødsektoren blev første gang reguleret ved Rådets forordning nr. 14/64/EØF af 5. februar 1964 om den gradvise gennemførelse af en fælles markedsordning for oksekød (JO af 27. 2. 1964, s. 562/64) og derefter ved Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 (I), s. 179; org.ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 24), der med virkning fra 29. juli 1968 ophævede og afløste forordning nr. 14/64. Artikel 12 i forordning nr. 14/64 og artikel 20 i forordning nr. 805/68 forbyder opkrævning af told eller afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande. Artikel 20 i forordning nr. 805/68 giver imidlertid Rådet mulighed for at fravige dette forbud.

Desuden har Rådet ved to direktiver af 26. juni 1964 udstedt regler for sundhedskontrol med kvæg og svin (direktiv nr. 64/432) og fersk kød (direktiv nr. 64/433) i samhandelen inden for Fællesskabet (EFT 1963-1964, s. 154 og 175; org.ref. JO 29. 7. 1964, s. 1977 ff.), og ved direktiv nr. 72/462 af 12. december 1972 udstedt regler for sundhedskontrol ved indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande (EFT af 31. 12. 1972), s. 77; org.ref. JO L 302/28 af 31. 12. 1972). Artikel 23, stk. 1, i dette direktiv pålægger medlemsstaterne at drage omsorg for, at det ferske kød »straks ... underkastes en sundhedskontrol«, medens stk. 4 bestemmer, at »alle omkostninger i forbindelse med gennemførelsen af denne artikel påhviler afsenderen, modtageren eller deres stedfortrædere uden godtgørelse fra staten«. Direktivet pålægger imidlertid først medlemsstaterne forpligtelser fra tidligt den 1. oktober 1973, jf. direktivets artikel 32.

Den 29. november 1971 og 11. januar 1973 importerede selskabet Simmenthal, som er sagsøger i hovedsagen, to partier frosset oksekød, hidrørende fra Uruguay til Italien. I medfør af den italienske lovgivning blev disse indførsler underkastet en sundhedskontrol, for hvilken der skulle betales kontrolgebyrer. Under henvisning til, at disse kontrolbegyrer er afgifter med tilsvarende virkning som told ved indførsel fra tredjelande, som er forbudt ifølge artikel 12 i forordning nr. 14/64 (og artikel 20 i forordning nr. 805/68), og at ingen af de ovennævnte direktiver foreskrev fritagelse fra dette forbud, nedlagde sagsøger ved Pretore di Alessandria påstand om tilbagebetaling af de erlagte beløb, med lovlige renter.

I betragtning af, at tvisten rejste visse spørgsmål vedrørende fortolkningen eller vurderingen af ovennævnte bestemmelsers gyldighed, forelagde Pretore di Alessandria, ved kendelse af 28. maj 1977, Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal artikel 12 i forordning nr. 14/64/EØF og artikel 20, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 805/68 fortolkes således, at enhver afgift, der i en medlemsstat pålægges for sundhedskontrol og opkræves ved grænsen ved import af levende dyr og oksekød fra tredjelande, er en afgift med tilsvarende virkning som told?

2. Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende, *fra hvilket tidspunkt* gælder da forbudet mod at opkræve de nævnte afgifter?

3. Skal Rådets direktiv nr. 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød, fra tredjelande, navnlig direktivets artikler 23, stk. 4 og 26, fortolkes således, at de bemyndiger medlemsstaterne til at genindføre veterinærpolitimæssige gebyrer for varer importeret fra tredjelande *og da fra* hvilket tidspunkt, eller bekræfter disse bestemmelser ikke snarere forbudet mod sådanne afgifter med tilsvarende virkning, da de forpligter staterne til alene at pålægge de erhvervsdrivende *de faktiske udgifter* i forbindelse med sundhedskontrollen ved Fællesskabets grænse?

4. Såfremt direktiv nr. 72/462/EØF hjemler medlemsstaterne ret til at genindføre veterinærpolitimæssige gebyrer, er dette direktiv, og navnlig dets artikler 12, stk. 8, 23, stk. 4 og 26, da gyldigt når henses til,

   — at den pågældende fællesskabsretsakt helt mangler begrundelse, hvad angår undtagelsen fra det i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 indeholdte forbud;

   — at den indførte afgift ikke er fastlagt i direktivet, hverken dens størrelse eller de nærmere regler

og betingelser for dens opkrævning, hvorfor den ikke er ensartet og fælles og derfor kan bringe den ensartede beskyttelse ved Fællesskabets grænse i fare;

— at der i direktivet, som det er affattet, muligvis skal indlægges en bemyndigelse for medlemsstaterne til at gøre undtagelse fra forbudet mod afgifter med tilsvarende virkning;

— at direktivet, som ikke angiver anvendelsesformålet med provenuet af den afgift, det har indført til fordel for Fællesskabets budget, muligvis er vedtaget i strid med Rådets afgørelse af 21. april 1970 om Fællesskabets »egne indtægter«, og navnlig med artikel 2, litra a) (EFT 1970 (I), s. 201; JO CE L 94 af 28. 4. 1970, s. 19).

5. Såfremt direktivet derimod bemyndiger medlemsstaterne til kun at pålægge de erhvervsdrivende de faktiske udgifter i forbindelse med kontrollen, skal direktivet da suppleres med bestemmelser om fastsættelse af udgifternes størrelse og af de nærmere bestemmelser i bekræftende fald fastsættes:

   — i en retsakt fra Fællesskabet og således være ensartede og fælles for hele fællesskabsområdet;

   — eller i nationale gennemførelsesbestemmelser til direktivet?

6. Er de erhvervsdrivende under alle omstændigheder også forpligtet til at betale for den ved direktiv nr. 72/462/EØF indførte sundhedskontrol, selv om en eller flere medlemsstater ikke udsteder gennemførelsesbestemmelser til direktivet.«

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 6. juni 1977.

Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, den italienske regering og sagsøger i hovedsagen har i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen indgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A —

Sagsøger i hovedsagen gør først gældende, at de seks spørgsmål fra den foreliggende ret kan reduceres til følgende to:

1. Domstolen anmodes for det første om at uddybe sin tidligere retspraksis vedrørende anvendelsen af begrebet afgifter med tilsvarende virkning som told på afgifter for sundhedskontrol, som udføres ved importen af fersk oksekød fra tredjeland (spørgsmål 1 og 2).

2. For det andet anmodes Domstolen om at afgøre, om forbudet mod opkrævning af sådanne afgifter for kontrol, som udføres i forbindelse med importen af oksekød fra tredjeland, er blevet indskrænket ved direktiv nr. 72/452/EØF.

Om det *første spørgsmål* fra den nationale ret bemærker sagsøger i hovedsagen, at de omstridte afgifter opkræves ved grænsen i forbindelse med sundhedskontrol, som kun rammer importerede varer, at de ikke er et led i et generelt, internt afgiftssystem, der pålægges nationale varer og importerede varer efter samme kriterier, og endelig, at de ikke er noget vederlag for en til importøren erlagt tjenesteydelse. De er derfor ifølge fast praksis at anse for afgifter med

tilsvarende virkning som told, da dette begreb i øvrigt, ifølge dom af 9. juli 1975 (sag 21/75, Schroeder, Sml. s. 905) skal have samme indhold, uanset om der er tale om indførsler fra medlemsstater eller tredjeland.

Sagsøgeren i hovedsagen tilføjer, at selv om sundhedsdirektiverne »inden for Fællesskabet« (64/432, art. 11) 64/433 (art. 9)) indeholder en bestemmelse, ifølge hvilken de nationale sundhedsbestemmelser for varer fra tredjelande ikke må være gunstigere end bestemmelserne vedrørende handel inden for Fællesskabet, så længe fællesskabsordningen fra import fra disse lande ikke er trådt i kraft, kan denne bestemmelse ikke skubbe det forbud til side, som er nedfældet i artikel 12 forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, og som går ud på, at der ikke opkræves afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande, medmindre Rådet har fraviget dette forbud i en beslutning med kvalificeret majoritet. Den blotte omtale af tredjelandene kan ikke have gyldighed af en fravigelse fra Rådet af de forbud, som er nævnt i forordning nr. 14/64 og 805/68.

Direktiverne 64/432 og nr. 64/433 angår ikke sundhedsordningen for samhandelen med tredjelande (hvis det da ikke er for at anbefale, at man ikke yder indførslerne fra lande uden for Fællesskabet en mere gunstig forskelsbehandling), og de kan derfor ikke fortolkes således, at de indebærer en fravigelse fra forbudet i forordning nr. 14/64 mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning.

Vedrørende det *første spørgsmål* konkluderer sagsøger i hovedsagen — under hensyn til den gældende retsstilling i perioden fra ikrafttrædelsen af forordningerne nr. 14/64 og nr. 805/68 indtil gennemførelsen af direktiv nr. 72/462/EØF — at forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning har en absolut karakter og ikke tillader nogen begrænsning, og at det andet spørgsmål skal besvares i overensstemmelse med dommen af 7. marts 1972 (sag 84/71, *Marimex*, Recueil s. 89) at artikel 12, stk. 1 og stk. 2, i forordning nr. 14/64 havde virkning fra 1. november 1964 og artikel 20, stk. 2 og 22, stk. 1, i forordning nr. 805/68 virkning fra 29. juli 1968.

Om det *tredje spørgsmål*, som vedrører ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv nr. 72/462 og fortolkningen af direktivet, herunder navnlig om det giver hjemmel for at opkræve afgifter for sundhedskontrol, som har tilsvarende virkning som told, eller om det derimod indeholder et forbud herimod og kun tillader, at de faktiske udgifter for kontrollen ved den ydre grænse i hver enkelt tilfælde debiteres, bemærker sagsøger, at artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 ikke er præcise, og navnlig ikke udtrykker, at omkostningerne ved kontrollen påhviler afsenderen »uden godtgørelse fra staten«. En ordret fortolkning af de pågældende bestemmelser giver et vist indicium for at fastholde, at det kun har været de *faktiske udgifter* ved kontrollen, som man har ønsket skullet bæres af visse erhvervsdrivende.

Dette var i øvrigt det synspunkt, Kommissionen indtog i sit oprindelige forslag til direktiv fra Rådet af 15. september 1965 (JO af 26. 3. 1966, s. 807) og det var kun efter anmodning fra visse medlemsstater om optagelse af en bestemmelse, som giver tilladelse til eller som forpligter til opkrævning af en afgift, at der, som et kompromis, blev givet hjemmel til betaling af udgifter for sundhedskontrol uden godtgørelse fra staten, hvilket er det samme som begrebet de faktiske udgifter eller den ydede tjeneste. I begge tilfælde er det således udelukket, at der kan opkræves en afgift, som ifølge sin art nødvendigvis må være fast, således som generaladvokaten har bemærket i sag 89/76 *(Kommissionen* mod *Nederlandene).*

Sagsøger i hovedsagen understreger endvidere det betænkelige ved en foranstaltning om indførelse af en afgift, som ændrer virkningen af den fælles toldtarif. Sagsøger i hovedsagen mener, at medlemsstaternes ret til at genindføre sundhedsafgifter er virksom fra den dato, hvor de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivets sundhedsforskrifter er vedtaget. Allerede eksisterende sundhedsafgifter kan kun opkræves efter at være blevet tilpasset de nye kriterier i direktivets bestemmelser.

I relation til det *fjerde spørgsmål* vedrørende gyldigheden af direktiv nr. 72/462/EØF gennemgår sagsøger i hovedsagen forbindelserne mellem de bestemmelser i direktiv nr. 72/462, som pålægger de erhvervsdrivende udgifterne ved sundhedskontrollen og den første sætning i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 890/68, som indeholder en mulighed for at fravige forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandelen med tredjelande.

Ifølge sagsøger har Kommissionen i den ovenfor nævnte Schroeder-sag fastholdt, at de nævnte bestemmelser i direktiv nr. 72/462 kan fravige forbudet mod afgifter med tilsvarende virkning som told, fordi dette direktiv blev vedtaget under de betingelser, som er foreskrevet i traktatens artikel 43. Denne opfattelse bestrides af sagsøger i hovedsagen. Det er ikke rigtigt, at det står fællesskabslovgiver fuldstændig frit for at fravige forbudet mod afgifter med tilsvarende virkning, blot procedurereglerne overholdes. Lovgiver skal også iagttage de materielle betingelser, som denne selv har opstillet ved at give hjemmel for fravigelser.

Artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 sondrer mellem de allerede i medfør af forordningen gældende undtagelser og de undtagelser, som Rådet kan træffe bestemmelse om. Disse skal være forenelige med ordningen for den fælles handelspolitik, som danner grundlag for det samhandelssystem, der er indført ved forordningen om den fælles markedsordning. Der skal således være tale om egentlige handelspolitiske foranstaltninger. Det er det, der hentydes til i forordning nr. 805/68: »I særlige tilfælde kan den mekanisme, der hviler på fælles priser, told- og importafgifter dog vise sig utilstrækkelig; for at Fællesskabets marked i sådanne tilfælde ikke skal være ubeskyttet over for forstyrrelser, der måtte være en følge heraf — nu da de tidligere importhindringer er blevet fjernet — må Fællesskabet have mulighed for hurtigt at træffe alle nødvendige foranstaltninger«.

Hertil kommer, at en egentlig fravigelse i sagens natur er en undtagelse og følgelig skal forklares, uddybes og begrundes, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag, hvor der er tale om elementer som er spredt omkring i direktivet uden logisk forbindelse med de andre bestemmelser. Det er unøjagtigheden i den eventuelle fravigelse, som er baggrunden for den nationale rets spørgsmål vedrørende direktivets ugyldighed, under henvisning til at direktivet mangler begrundelse. Fravigelserne skal være begrundet i tvingende hensyn i den fælles handelspolitik, hvilket udelukker, at der indføres fravigelser for sundhedsforanstaltninger, som er helt i modstrid med handelspolitikken.

Den øvrige del af det fjerde spørgsmål angår problemet om den pågældende afgifts manglende ensartethed, endvidere om medlemsstaterne har fået bemyndigelse til at fravige forbudet mod afgifter med tilsvarende virkning og det forhold, at provenuet fra afgiften ikke overføres til Fællesskabets budget.

Disse spørgsmål udspringer af den betragtning, at de ved direktivet genindførte afgifter kun kan være fællesskabsafgifter, da indførelsen af nye nationale afgifter på import fra tredjelande klart er forbudt (dom af 13. 12. 1973, foren. sager 27 og 38/73, *Diamantarbeiders*, Sml. 1603).

De afgifter, som Fællesskabet har beføjelse til at indføre, skal være ensartede og fælles, både i henseende til beløbets størrelse og de nærmere bestemmelser og betingelser for opkrævningen, uden hvilke der er fare for, at de forstyrrer den korrekte anvendelse af den fælles ydre toldtarif.

Hvis der er tale om en fællesskabsafgift, skal denne være reguleret i en retsakt fra Fællesskabet, som indeholder præcise kriterier og nærmere gennemførelsesbestemmelser herfor.

Hvis den retsakt, der giver medlemsstaterne hjemmel til at genindføre en afgift, ikke indeholder præcise kriterier og nærmere gennemførelsesbestemmelser, ville dette medføre en undtagelse, hvormed man ville omgå den beføjelse, som er forbeholdt Rådet i henhold til artikel 20, stk. 2 i forordning nr. 805/68. Når det i virkeligheden drejer sig om en delegation til medlemsstaterne er denne klart ulovlig, så meget desto mere som at den indebærer en blankofuldmagt (Domstolens dom af 30. 10. 1975 i sag 23/75, Rey Soda, Sml. s. 1279).

Endelig ligger der yderligere en ugyldighedsgrund i det forhold, at medlemsstaterne opkræver og bevarer afgiften, mens indtægten fra denne afgift skulle indgå i Fællesskabets budget, såfremt der virkelig var tale om en fællesskabsafgift.

Ud over de indvendinger, som sagsøger i hovedsagen har fremført ved den nationale ret, gør denne endvidere gældende, at opkrævningen af de omstridte afgifter indebærer en overtrædelse af princippet om ikke-diskriminering samt princippet om forhold mellem mål og midler. Der foreligger en forbudt diskrimination, fordi de omstridte bestemmelser lader udgifterne ved sundhedskontrol påhvile »afsenderen, modtageren eller deres stedfortrædere«, dvs. personer, der alene er involveret, fordi de er parter i aftalen om transport af de kontrollerede varer. De er klart blevet valgt alene med det formål at give den bedste garanti for, at der sker betaling ved passage af grænsen. Sagsøger i hovedsagen betoner stærkt den omstændighed, at der er tale om en kontrol i almen interesse og fremhæver, at det er bestemt i artikel 27, stk. 6, i direktiv nr. 72/462, at alle omkostninger i forbindelse med efterprøvelse af installationerne på grænseovergangs- og kontrolstederne samt omkostninger i forbindelse med kontrollens korrekte udførelse, »påhviler Fællesskabet«. I relation til princippet om forholdet mellem mål og midler må det anføres, at det er uberettiget at indføre en sundhedsafgift og desuden i modstrid med sundhedsordningen, hvorfor det ikke står i forhold til det, som er nødvendigt i den almene interesse.

Det *femte og sjette spørgsmål* er stillet for at få Domstolen til at fastslå, at direktivets sundhedsordningen ikke kan anvendes, hverken på fællesskabsplan eller national plan, samt for at der kan drages de nødvendige konsekvenser heraf.

Svaret på de to led i det *femte spørgsmål* bør være bekræftende, fordi det er nødvendigt, at sundhedsafgifter inden for Fællesskabet er ensartede og forudsigelige (dom af 25. 1. 1977, sag 46/76, *Bauhuis*, Sml. s. 5)

Såfremt man ønsker at give artikel 32 i direktiv nr. 72/462, som indeholder en tidsplan for den gradvise gennemførelse af direktivets bestemmelser, en fortolkning, der er forenelig med den model for en fællesskabsordning, som man har villet indføre, må der forud for gennemførelsen af den således oprettede fællesskabsordning, og inden for hver af ordningens forskellige dele, udarbejdes flere retsakter, som er nødvendige for, at ordningen kan fungere hensigtsmæssigt. Imidlertid ses der ikke at være vedtaget sådanne gennemførelsesbestemmelser.

Selv om medlemsstaterne måtte ønske det, har de ikke beføjelse til og kan heller ikke lovligt pålægge de erhvervs-

drivende at betale omkostningerne i forbindelse med sundhedskontrol.

Om det *sjette spørgsmål* anfører sagsøger, at de private erhvervsdrivende, dels i medfør af forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i henhold til forordningerne om oprettelse af de fælles markedsordninger, har en ret direkte i medfør af fællesskabsreglen til at undlade at betale afgiften, og dels, at medlemsstaterne ikke må opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told og følgelig ikke må ophæve sundhedsafgiften. For at gøre en ende på denne retstilstand er det nødvendigt at indføre en regel, der har samme virkning som en forordning. En sådan regel kan utvivlsomt optages i en direktivbestemmelse, forudsat den er direkte anvendelig, eller også må man vente, indtil direktivet er indkorporeret i national ret.

Ingen af disse forudsætninger er opfyldt i det foreliggende tilfælde, hvorfor foreligger en overtrædelse, som berettiger den erhvervsdrivende til at nægte betalingen af den omstridte afgift.

B — *Den italienske regerings indlæg*

Efter at have gentaget sin tvivl om, hvorvidt et præjudicielt spørgsmål fra en italiensk ret inden for rammerne af en sag til hurtig retsforfølgning, anlagt af en borger mod administrationen, kan antages til realitetsbehandling, bemærker den italienske regering, at det *første spørgsmål,* så generelt som det er stillet, må besvares benægtende. Det fremgår af Domstolens retspraksis, at der er to tilfælde, hvor afgifter ved sundhedskontrol på produkter, importeret fra tredjeland, ikke er blevet anset for afgifter med tilsvarende virkning som told, nemlig når de er modstykket til en til den erhvervsdrivende erlagt tjenesteydelse, og når de opkræves inden for rammerne af en generel intern afgift.

Som svar på det *andet spørgsmål,* der i virkeligheden bliver overflødigt, såfremt det første besvares benægtende, er det tilstrækkeligt at bemærke, at forbudene i artikel 12 i forordning nr. 14/64 og i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 fik virkning fra ikrafttrædelsen af de to forordninger.

Den italienske regering mener, at de følgende fire spørgsmål kan besvares under ét. Direktiv nr. 72/462 foreskriver, at der i den almene interesse og i medfør af fællesskabsforanstaltninger skal foretages en obligatorisk og systematisk kontrol med kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande og bestemmer desuden, at udgifterne ved sundhedskontrollen skal pålægges de forskellige erhvervsdrivende efter ensartede kriterier. De giver ingen hjemmel til at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told, og der kan ikke stilles spørgsmålstegn ved deres lovlighed.

For at undgå eventuelle fordrejninger af samhandelen som følge af den gældende forskel mellem de nationale lovgivninger, bør medlemsstaterne have den samme forpligtelse til at pålægge de erhvervsdrivende afgifterne i forbindelse med sundhedskontrollen.

Direktiv nr. 72/462, som har til formål at »harmonisere« de forskellige nationale regler, har givet regler for afgifterne ved sundhedskontrollen og ikke »indført« disse afgifter. Dette synspunkt bekræftes af Domstolens dom af 12. juli 1977 i sag 89/76 *(Kommissionen* mod *Nederlandene,* endnu ikke offentliggjort).

Vedrørende nødvendigheden, ifølge det *femte spørgsmål,* i at udstede supplerende fællesskabsregler om fastsættelse af udgifterne og de nærmere regler for betalingen heraf, må det bemærkes, at udgifterne ved sundhedskontrollen ikke kan fastsættes til et ensartet beløb. På fællesskabsplan kan det kun fastslås, om der er tale om dækning af en tjenesteydelse, hvilket kriterium er lagt til grund i det pågældende direktiv for afgørelsen af hvilken afgift, der kan pålægges de erhvervsdrivende. Da grænserne for at pålægge de erhvervsdri-

vende en afgift for sundhedskontrol ved import af varer fra tredjelande, som er obligatoriske og konsekvente, er fastslået i fællesskabsretten, kan fastsættelsen af de udgifter, der skal betales, kun ske på nationale plan.

Det *sjette spørgsmål* har kun mening, såfremt den nationale lovgivning ikke allerede pålagde de erhvervsdrivende udgifterne ved sundhedskontrollen på det tidspunkt, hvor direktivet blev vedtaget. Derimod opstår spørgsmålet — på grund af selve formålet med fællesskabsdirektivet — ikke, når den nationale lovgivning allerede pålægger de erhvervsdrivende udgifterne ved kontrol.

C — *Kommissionens indlæg*

Kommissionen bemærker for det første, at direktiv nr. 72/462 ikke finder anvendelse på de omstridte indførsler som følge af fristerne i direktivets artikel 32.

Domstolen har fastslået, at anvendelsen af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandelen med tredjelande skal ske under hensyn til de krav, som opretstelsen af den fælles toldtarif indebærer og de krav, der følger af den fælles handelspolitik, hvilke krav det tilkommer Kommissionen eller Rådet at skønne over i det konkrete tilfælde (Domstolens dom af 13. 12. 1973, sagerne 27 og 38/73, *Diamantarbeiders,* Sml. s. 1609).

Under anvendelsen af denne beføjelse har Rådet i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 forbudt opkrævning af enhver told eller afgift med tilsvarende virkning, bortset fra de afgifter ved import af kvæg og oksekød fra tredjelande, som er hjemlet i samme forordning. Denne bestemmelse fik virkning fra 1. november 1964 (dom af 7. 3. 1972, *Marimex* mod *finansministeriet,* sag 84/71, Recueil 1972, s. 97). I artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 er dette forbud gentaget, samtidig med at Rådet har fået beføjelse til at fravige det.

Efter at have henvist til den definition af afgifter med tilsvarende virkning som told, som fremgår af Domstolens retspraksis, bemærker Kommissionen, at afgifter, der pålægges i forbindelse med sundhedskontrol i samhandelen inden for Fællesskabet ikke ifølge en række nyere domme er afgifter med tilsvarende virkning som told, såfremt de pålægges i henhold til fællesskabsbestemmelse, virker fremmede på samhandelen mellem medlemsstaterne og ikke overstiger de faktiske omkostninger ved kontrollen (dom af 25. 1. 1977, 46/76, *Bauhuis,* Sml. s. 5; dom af 12. juli 1977, 89/76, *Kommissionen* mod *kongeriget Nederlandene).* Den væsentlige regel om sundhedskontrol ved import af oksekød fra tredjelande i den periode, der går forud for perioden for iværksættelse af foranstaltningerne i henhold til direktiv nr. 72/462, er artikel 9 i direktiv nr. 64/433 af 26. juni 1964 (EFT 1963-1964, s. 175; org.ref. JO af 29. 7. 1964, s. 2012) om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet, ifølge hvilken de nationale bestemmelser for varer, importeret fra tredjelande, ikke må være gunstigere end dem, der gælder for handelen inden for Fællesskabet, indtil der er indført en fællesskabsordning om import af fersk kød fra tredjelande.

Ifølge Kommissionen opfylder kontrollen ved den import fra tredjelande, som denne bestemmelse omhandler, betingelserne ifølge Bauhuis-dommen for at anse afgifter ved sundhedskontrol for at falde uden for begrebet afgifter med tilsvarende virkning som told. Kontrollen er indført i henhold til fællesskabsregler og fremmer samhandelen mellem medlemsstaterne, som hermed er beskyttet over for den skade, som sundhedskontrol i samhandelen inden for Fællesskabet kunne forvolde, hvis der ikke samtidig var fastsat lignende foranstaltninger for varer, importeret fra tredjelande. De afgifter, som en medlemsstat pålægger for udgifterne ved kontrol, som udføres

og sikrer gennemførelsen af artikel 9 i direktiv nr. 64/433, er altså ikke at anse for afgifter med tilsvarende virkning som told.

Efter at have gennemgået direktiv nr. 72/462 og navnlig dennes artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, samt artikel 26, ifølge hvilke omkostningerne ved sundhedskontrol, der er pålagt i medfør af disse bestemmelser, påhviler afsenderen, modtageren eller deres stedfortrædere, drager Kommissionen den konklusion, at afgifterne for en kontrol i henhold til et fællesskabsdirektiv, som er gjort obligatorisk og ensartet i Fællesskabets almene interesse, ikke kan anses for afgifter med tilsvarende virkning som told, da de udgør et, finansielt og økonomisk berettiget, modstykke til de ensartede forpligtelser, som er pålagt alle medlemsstaterne ifølge fællesskabsretten (dom af 25. 1. 1977, sag 46/76, *Bauhuis*, Sml. s. 5).

Kommissionen tilføjer, at pålæggelsen og opkrævningen af disse afgifter er lovlig, selv om den ikke opfylder betingelserne i den tidligere nævnte afgørelse fra Domstolen, fordi de er indført af Rådet i henhold til den i traktatens artikel 43, stk. 2, hjemlede procedure, jf. artikel 20 i forordning nr. 805/68.

De *to første spørgsmål* bør derfor besvares således, at selv om de afgifter, som en medlemsstat siden 1. november 1964 ensidigt har pålagt import af oksekød eller kvæg af hensyn til sundhedskontrollen, principielt bør anses for afgifter med tilsvarende virkning som indførselstold, med mindre afgifterne er et led i en generel, intern afgiftsordning, der konsekvent og efter ensartede kriterier pålægges nationale og importerede varer, gælder dette imidlertid ikke for afgifter, som pålægges for kontrol, som udføres i henhold til artikel 9 i direktiv nr. 64/433, forudsat at disses størrelse ikke overstiger de faktiske udgifter ved kontrollen.

Svaret på det *tredje spørgsmål* bør være, at direktiv nr. 72/462 og navnlig dennes artikel 23, stk. 4, og artikel 26, ikke giver medlemsstaterne hjemmel til at genindføre sundhedsafgifter på varer importeret fra tredjeland, men forpligter dem til at pålægge afsenderen, modtageren eller disses stedfortrædere udgifterne ved den kontrol, som er omhandlet i henholdsvis direktivets artikel 23, stk. 1, og artikel 24. For så vidt angår kontrollen i henhold til artikel 23, stk. 1 og stk. 3, bør de nationale foranstaltninger, som skal sikre gennemførelsen af forpligtelsen i artikel 23, stk. 4, sættes i kraft fra den 1. januar 1976.

Om det *fjerde og femte spørgsmål* vedrørende gyldigheden af direktiv nr. 72/462 og spørgsmålet om, hvorvidt direktivets artikel 23, der vedrører opkrævningen af omkostningerne ved kontrollen, ikke bør suppleres med fællesskabsbestemmelser eller nationale gennemførelsesbestemmelser, bemærker Kommissionen — selv om den ikke mener, at dette direktiv finder anvendelse på de omstridte indførsler — at direktivet er tilstrækkelig begrundet, at det ikke bør harmonisere afgifterne ved kontrollen, idet reglen om, at afgifterne ikke kan overstige de faktiske omkostninger, er tilstrækkelig i så henseende, at direktivet ikke indebærer nogen ulovlig bemyndigelse, og at det ikke er i modstrid med Rådets beslutning af 21. april 1970 om Fællesskabets egne indtægter og endelig, at det ikke skal suppleres med gennemførelsesbestemmelser.

Efter Kommissionens opfattelse kan det *sjette spørgsmål* fortolkes på to måder. Enten om de erhvervsdrivende er forpligtet til at betale en medlemsstat udgifterne ved sundhedskontrollen, såfremt andre medlemsstater endnu ikke anvender direktivets artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, samt artikel 26, eller om de erhvervsdrivende er forpligtet til at betale udgifterne ved sundhedskontrollen i henhold til direktivet, selv om medlemsstaten, som ønsker dem opkrævet, ikke anvender andre bestemmelser i direktivet.

I begge tilfælde må der gives et bekræftende svar. Der er ingen af disse situationer, som indebærer, at de bestemmelser og nationale foranstaltninger, som er forskriftsmæssigt vedtaget til delvis gennemførelse af direktivet, er ulovlig, hvorfor de erhvervsdrivende er forpligtet til at efterkomme dem.

D — *Rådets indlæg*

Efter at have beskrevet Rådets og Kommissionens veterinærpolitimæssige foranstaltninger inden for samhandelen med kød og levende dyr og gennemgået Domstolens retspraksis bemærker Rådet, at Domstolen i afgørelsen af 9. juli 1975 (sg 21/75 *Schroeder,* Sml. s. 913) har anset afgifter, som opkræves for veterinærkontrol af oksekød hidrørende fra tredjelande for afgifter med tilsvarende virkning som told, og som er forenelige med det forbud mod opkrævningen af sådanne afgifter, som er omhandlet i artikel 20 i forordning nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød.

Den i denne dom opstillede regel kan imidlertid ikke anvendes, såfremt afgifterne er opkrævet for en fællesskabskontrol, hvilket ikke var tilfældet i Schroeder-sagen, da oksekødskonserves ganske vist falder ind under markedsordningens anvendelsesområde, men ikke under direktiv nr. 72/462/EØF, som kun omhandler fersk kød.

Rådet mener, at den retspraksis, ifølge hvilken afgifterne for sundhedskontrol, som er påbudt (og som gennemføres) af Fællesskabet, ikke anses for afgifter med tilsvarende virkning, bør udstrækkes til sundhedskontrol af import fra tredjelande af et af direktiv nr. 72/462/EØF omfattet produkt, forudsat afgifterne er begrænset til de faktiske udgifter ved kontrollen.

Rådet behandler først det *tredje* af de spørgsmål, som den nationale ret har stillet. Rådet mener, at direktiv nr. 72/462/EØF giver medlemsstaterne hjemmel til at indføre afgifter, som opkræves i henhold til den nye fællesskabsordning eller til at opretholde de allerede eksisterende afgifter, som har støtte i nationale regler, i medfør af samme fællesskabsordning. Selv om medlemsstaterne i følge de pågældende bestemmelser har frist indtil 1. oktober 1973 eller 1. januar 1976 til at vedtage de hjemlede foranstaltninger, kan man imidlertid sige, at medlemsstaterne kan bringe direktivet i anvendelse fra den dato, hvor det er blevet meddelt medlemsstaterne, nemlig den 20. december 1972. Fra denne dato var afgifterne lovlige.

I det *fjerde spørgsmål,* under første bindestreg, er der rejst det problem, at de bestemmelser i direktivet, som forpligter medlemsstaterne til at pålægge de erhvervsdrivende udgifter ved kontrollen, er ugyldige, fordi der ikke er givet nogen begrundelse for fravigelsen af forordning nr. 805/68. Rådet foreslår det svar, at afgifterne ved kontrollen har en anden karakter end afgifterne med tilsvarende virkning som told, hvorfor det ikke var nødvendigt at »fravige« nævnte forordning og følgelig ej heller at begrunde en fravigelse, der faktisk ikke har fundet sted. Det *femte spørgsmål* er om direktiv nr. 72/462/EØF skal suppleres med gennemførelsesbestemmelser om afgifterne og de nærmere betingelser for deres opkrævning, enten i form af nationale regler eller regler, der udstedes af Fællesskabet. Rådet mener, at der ikke består nogen pligt til at foreskrive alt i detaljer i direktiv nr. 72/64/EØF, jf. traktatens artikel 189, stk. 3, og at direktivet kan bringes ud i livet i medfør af nationale gennemførelsesbestemmelser.

Domstolens afgørelser af 25. januar 1977 i sagerne 46/76 *Bauhuis* og 89/76 *Kommissionen* mod *Nederlandene* udelukker imidlertid ikke, at det kan være nødvendigt, at Fællesskabet udsteder gennemførelsesbestemmelser, såfremt der er for stor uoverensstemmelse mellem den måde, hvorpå medlemsstaterne anvender direktivet.

På grundlag af dette svar på det femte spørgsmål må det antages, at de andre forhold, som er omtalt i det fjerde spørgsmål, ikke kan gøre direktivets artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 ugyldige, samt at det *sjette spørgsmål* må besvares bekræftende.

Det spørgsmål, der vedrører fællesskabets »egne indtægter« *(fjerde spørgsmål)* må besvares sådan, at det forhold, at direktiv nr. 72/462/EØF overlader medlemsstaterne kompetencen vedrørende midlerne til at opfylde forpligtelserne, udelukker, at der består en forpligtelse til at opføre intrægterne til fællesskabets budget, men gør det muligt at beholde dem på nationalt plan.

Endelig er der det problem, som er rejst i det *andet* spørgsmål, hvilken stilling der bør tages til afgifter for kontrol af indførsler af oksekød, som er foretaget før ikrafttrædelsen af direktiv nr. 72/462, som det var tilfældet med den første indførsel i den foreliggende sag. Kan der pålægges afgifter for en sådan kontrol under henvisning til en endnu ikke iværksat fællesskabskontrol? Til støtte for en anden løsning end den, der er antaget i dommen af 9. juli 1975 *(Schroeder)*, anfører Rådet, a) at afgifter for sundhedskontrol ikke kan sidestilles med afgifter med tilsvarende virkning som told, da de har en helt anden karakter, og b) at medlemsstaterne ikke kan anvende en ordning på samhandelen med tredjelande, som er gunstigere end den ordning, der gælder for samhandelen inden for Fællesskabet (artikel 9 i direktiv nr. 64/433/EØF), og c) at der ifølge Domstolens retspraksis (Domstolens dom af 25. 1. 1977, sag 46/76, *Bauhuis*, præmis nr. 43 til 46, Sml. s. 21) lovligt kunne gennemføres kontrol i medfør af traktatens artikel 36 i perioden, før Fællesskabet indførte en kontrolordning.

Sagsøger i hovedsagen repræsenteret af advokat E. Cappelli, den italienske regering, repræsenteret af advokat A. Marzano, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af G. Campogrande, som befuldmægtiget, og Rådet for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af C. Giorgi, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. november 1977.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 21. februar 1978.

Præmisser

1 Ved kendelse af 28. maj 1977, indgået til Domstolens justitskontor den 6. juni 1977, har Pretore d'Alessandria i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt forskellige spørgsmål, dels vedrørende fortolkningen af artikel 12, især stk. 2, i Rådets forordning nr. 14/64 af 5. februar 1964 om den gradvise gennemførelse af en fælles markedsordning for oksekød (JO af 27. 2. 1964, s. 562) og af artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 (I), s. 179; org.ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 24), dels vedrørende fortolkningen og gyldigheden af forskellige bestemmelser i Rådets direktiv nr. 72/462 af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra

tredjelande (EFT 1972 (31. december), s. 77; org.ref. JO L 302 af 31. 12. 1972, s. 28);

2 disse spørgsmål er rejst under en sag med hurtig retsforfølgning (herefter benævnt: summarisk sag) i henhold til artikel 633 ff i den italienske civile retsplejelov, som firmaet Simmenthal har anlagt ved Pretore d'Alessandria med henblik på tilbagebetaling af to beløb, det ene på 128 370 LIT, det andet på 186 765 LIT, som de italienske myndigheder havde opkrævet som gebyr *(diritti di visita)* for en sundhedskontrol, som to partier frosset oksekød, hidrørende fra tredjeland; blev underkastet ved indførselen til Italien, henholdsvis den 29. november 1971 og den 11. januar 1973;

3 sagsøger i hovedsagen mener, at de omtvistede gebyrer er afgifter med tilsvarende virkning som told, hvis opkrævning er i strid med artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, som begge forbyder opkrævning af told eller afgifter med tilsvarende virkning ved indførselen til Fællesskabet fra et tredjeland af spiseligt, fersk, kølet eller frosset kød af tamokser, bortset fra de undtagelser eller fravigelser, som er hjemlet i forordningerne.

Vedrørende spørgsmålet, om den præjudicielle anmodning kan påkendes i realiteten

4 Regeringen for Den italienske Republik har rejst det spørgsmål, om der kan forelægges Domstolen et præjudicielt spørgsmål inden for rammerne af en summarisk sag mod en offentlig myndighed, som en privat har anlagt ved en italiensk underret;

5 regeringen har gjort gældende, at en sådan sag ikke har de samme kendetegn som en normal retssag, da retten alene træffer afgørelse på grundlag af det af sagsøger anførte og kan dømme den anden part uden at have givet denne lejlighed til at ytre sig;

6 denne procedure bliver kontraditorisk, såfremt den dømte part anfægter afgørelsen i den summariske sag;

7 heraf følger efter den italienske regering, at det i en sådan sag kun er en af parterne, som får lejlighed til at ytre sig med henblik på hensigtsmæssigheden af en anmodning om præjudiciel afgørelse, og i givet fald deltage i

eller samarbejde med den nationale ret om affattelsen af de spørgsmål, som skal forelægges Domstolen, mens den anden part er frataget enhver mulighed herfor og hverken kan ændre eller supplere de stillede spørgsmål ved Domstolen.

8 Ifølge traktatens artikel 177 kan enhver national ret forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål;

9 det er tilstrækkeligt af fastslå, som det i øvrigt tidligere er statueret, at den italienske underret, under en summarisk sag, udøver dømmende myndighed i den i artikel 177 forudsatte betydning, og at underretten har anset en fortolkning af fællesskabsretten for nødvendig, før den afsiger dom, uden at Domstolen behøver at gå ind i en vurdering af, på hvilket stadium af proceduren spørgsmålet er stillet.

10 Artikel 177 gør ganske vist ikke en forelæggelse for Domstolen betinget af, at den procedure, hvorunder den nationale ret formulerer et præjudicielt spørgsmål, er kontradiktorisk, men det kan dog være i den gode retsplejes interesse, at det præjudicielle spørgsmål først stilles, efter at der har fundet en kontradiktorisk retsforhandling sted;

11 det tilkommer imidlertid alene den nationale ret af afgøre, om dette er nødvendigt.

Vedrørende realiteten

Vedrørende det første spørgsmål

12 Det første spørgsmål er, om artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 skal fortolkes således, at enhver afgift, der i en medlemsstat pålægges for sundhedskontrol og opkræves ved grænsen ved import af levende okser og oksekød hidrørende fra tredjeland, er en afgift med tilsvarende virkning som told;

13 problemet er nemlig, om det forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, som er indeholdt i de to bestemmelser, også omfatter afgifter, der opkræves for sundhedskontrol af levende okser og oksekød, der er importeret fra tredjeland.

14 Domstolen har ved dom af 7. marts 1972 (sag 84/71, *Marimex*, Recueil 1972, s. 98), statueret, at begrebet afgift med tilsvarende virkning som told har samme indhold i artikel 12, stk. 1 og stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 som i traktatens artikel 9 ff;

15 følgelig skal afgifter, som er pålagt for sundhedskontrol af levende okser og oksekød, importeret fra tredjeland, uanset deres størrelse anses for afgifter med tilsvarende virkning som told i den betydning, som er forudsat i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, medmindre de er led i en almindelig indenlandsk gebyrordning, som konsekvent omfatter nationale og importerede produkter efter samme kriterier på samme handelstrin.

Vedrørende det andet spørgsmål

16 For det tilfælde, at det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges der endvidere, fra hvilket tidspunkt forbudet mod opkrævning af de nævnte afgifter har gyldighed.

17 Dette spørgsmål må, som Domstolen allerede har fastslået i dom af 7. marts 1972 (sag 84/71, *Marimex*, Recueil 1972, s. 99), besvares således, at artikel 12, stk. 1 og stk. 2, i forordning nr. 14/64 har haft virkning fra den 1. november 1964 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 fra den 29. juli 1968.

Vedrørende det tredje og fjerde spørgsmål

18 Der spørges ved det tredje og fjerde spørgsmål, om Rådets direktiv nr. 72/462 af 12. december 1972, navnlig artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26, bemyndiger medlemsstaterne til at »genindføre veterinærpolitimæssige gebyrer«, og i påkommende tilfælde fra hvilket tidspunkt (tredje spørgsmål), samt, i bekræftende fald, om dette direktiv, og navnlig de ovenfor nævnte artikler, skal anses for gyldige (fjerde spørgsmål);

19 betragtet i lyset af artikel 12 i forordning nr. 14/64 og artikel 20 i forordning nr. 805/68 går disse spørgsmål ud på, om de nævnte artikler i direktiv nr. 72/462 er undtagelser eller afvigende bestemmelser i den i artikel 12, stk. 2, og artikel 20, stk. 2, forudsatte betydning fra disse bestemmelsers principielle forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, og i bekræftende fald, om disse forordninger lovligt kunne muliggøre undtagelser eller afvigende bestemmelse fra dette forbud;

20 det skal først undersøges, om Rådet og i givet fald Kommissionen, i de forordninger, som de vedtager, kan foreskrive sådanne undtagelser eller afvigende bestemmelser.

21 Ophævelsen af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandelen med tredjelande har andre formål og et andet retsgrundlag end de formål og det retsgrundlag, som ligger til grund for og retfærdiggør det tilsvarende forbud i samhandelen inden for Fællesskabet;

22 i handelen inden for Fællesskabet er der tale om et forbud, som er indeholdt i selve traktaten i artikel 9, og som er ubetinget og absolut, fordi det tjener til gennemførelsen af de frie varebevægelser inden for Fællesskabet;

23 hvad derimod angår samhandelen med tredjelande, må spørgsmålet, om afgifter med tilsvarende virkning som told skal ophæves, opretholdes, ændres eller genindføres, ses i sammenhæng både med de krav, som den fælles handelspolitik stiller, og med de krav om ensartede vilkår for import fra tredjelande, som er en følge af oprettelsen af den fælles toldtarif;

24 under hensyn til disse forskelle kan der ikke for samhandelen med tredjelande anvendes de af Domstolen i dom af 25. januar 1977 (sag 46/76, Bauhuis, Sml. 1977, s. 5) opstillede principper, ifølge hvilke afgifter for sundhedskontrol ikke er afgifter med tilsvarende virkning som told i den i traktatens artikler 9, 12 og 13 forudsatte betydning, når de opkræves til dækning af omkostningerne ved ensartet kontrol, som er pålagt afsendermedlemsstaten i medfør af en forordning eller et fællesskabsdirektiv, og som udgør en foranstaltning til afskaffelse af hindringerne for samhandelen mellem medlemsstaterne, da den har til formål at overflødiggøre kontrollen ved grænserne inden for Fællesskabet;

25 disse betragtninger har ikke gyldighed, for så vidt angår afgifter i forbindelse med kontrol af varer hidrørende fra tredjeland, hvor det ikke drejer sig om at afskaffe afgifterne men derimod at gøre dem ensartede, og hvor forbudet mod at opretholde, ændre eller indføre afgifter med tilsvarende virkning som told dels udspringer af ønsket om at gøre afgifterne ved Fællesskabets ydre grænser ensartede og dels hviler på betragtninger, som har grundlag i den fælles handelspolitik;

26 det følger af samme betragtninger, at forbudet ikke er absolut i samhandelen med tredjelande, og at Rådet, eller i givet fald Kommissionen, kan foreskrive undtagelser eller afvigende bestemmelser fra et sådant forbud;

27 iagttagelsen af de nævnte mål har imidlertid til følge, at der, for de afgifters vedkommende, som opkræves ud over den af Fællesskabet indførte told, kun kan være tale om afgifter, der som sådan har samme virkning i alle medlemsstaterne på den pågældende samhandel med tredjelande;

28 ved at udstede en hjemmel i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 til sådanne undtagelser eller afvigende bestemmelser har Rådet derfor ikke på nogen måde krænket traktaten eller de til gennemførelsen heraf vedtagne bestemmelser;

29 det skal derfor undersøges, om de afgifter med tilsvarende virkning som told, som den nationale ret henviser til, falder ind under en af de undtagelser eller afvigende bestemmelser, der er taget forbehold for i de nævnte forordninger.

30 Artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 bestemmer, at »det er forbudt at opkræve told eller afgifter med tilsvarende virkning ved indførsel fra tredjelande ud over det i nærværende forordning hjemlede . . .«;

31 denne forordning undtager dog ikke afgifter for sundhedskontrol fra dette forbud;

32 det skal imidlertid bemærkes, at denne forordning blev ophævet med virkning fra 29. juni 1968 og afløst af forordning nr. 805/68.

33 Artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, som er indeholdt i denne forordnings afsnit II om regler for samhandelen med tredjelande, foreskriver, at: »Medmindre andet bestemmes i denne forordning, eller Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2, træffer afvigende bestemmelse, er følgende forbudt: opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told . . .«.

34 Selv om forordning nr. 805/68 ikke indeholder nogen undtagelse for gebyrer for sundhedskontrol, skal det imidlertid undersøges, om der i andre retsforskrifter findes en afvigende bestemmelse som den i artikel 20, stk. 2, nævnte;

35 det tredje og fjerde spørgsmål fra den nationale ret går nemlig i det væsentlige ud på, om artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 i direktiv nr. 72/462 indeholder en sådan afvigende bestemmelse.

36 Rådets direktiv nr. 72/462 af 12. december 1972 (EFT af 31. 12. 1972, s. 77; org.ref. JO L 302, s. 28) om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande foreskriver, at der skal indføres en ensartet sundhedskontrol, hvis nærmere gennemførelsesbestemmelser efter omstændighederne skal udstedes af Rådet, Kommissionen eller medlemsstaterne;

37 direktivets artikel 12, stk. 1 og stk. 7, og artiklerne 23, 24 og 25 pålægger medlemsstaterne at foretage sundhedskontrol ved indførelsen af levende dyr (artikel 12) og fersk kød (artiklerne 23, 24 og 25), og artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, samt artikel 26 bestemmer, at omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen af de pågældende artikler »påhviler afsenderen, modtageren eller deres stedfortrædere uden godtgørelse fra staten«;

38 bestemmelserne om, at omkostningerne ved den nævnte sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige kontrol påhviler de pågældende erhvervsdrivende, forbyder ikke, at denne byrde pålægges i form af gebyrer, forudsat disse ikke overstiger de faktiske kontrolomkostninger;

39 disse bestemmelser udgør således en afvigende bestemmelse i den i artikel 20 i forordning nr. 805/68 forudsatte betydning fra det i denne bestemmelse indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning.

40 Forudsætningen for at anvende disse afvigende bestemmelser er imidlertid, at den kontrol, hvis omkostninger de skal dække, er udformet og gennemført af de pågældende medlemsstater i overensstemmelse med direktivet;

41 det fremgår klart af hver af de anførte bestemmelser, at det er de ved gennemførelsen af direktivets artikler 12, 23, 24 og 25 opståede omkostninger, som kan kræves godtgjort.

42 Artikel 32 i direktiv nr. 72/462 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme bestemmelserne i dette direktiv og dets bilag:

a) den 1. oktober 1973 for så vidt angår bestemmelserne i artikel 23, stk. 1 og stk. 3, litra a), b) og c);

b) den 1. januar 1976 for så vidt angår alle øvrige bestemmelser med undtagelse af dem, der fastsætter en fællesskabsfremgangsmåde.

2. Medlemsstaterne efterkommer inden den 1. januar 1977 de bestemmelser, der fastsætter en fællesskabsfremgangsmåde, som er foreskrevet i dette direktiv.

Der skal dog mindst ligge et tidsrum af to år mellem indførelsen af de foranstaltninger, der er fastsat på grundlag af disse bestemmelser, og den ovennævnte dato.«

43 Endvidere bestemmer stykke 3 i samme artikel:

»På den dato, der er fastsat i stk. 2 ophæves artiklerne 4 og 11 i Rådets direktiv af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin og artikel 9 i Rådets direktiv af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet«.

44 det ses således, som det i øvrigt kommer til udtryk i den sidste betragtning til direktiv nr. 72/462, at flere af direktivets bestemmelser ikke kan sættes i kraft, før fællesskabsmyndighederne har udstedt de nødvendige foranstaltninger, navnlig inden for rammerne af den i direktivets artikel 29 og 30 omhandlede fremgangsmåde for Den stående Veterinærkomité.

45 Gennemførelsen af den i direktivets artikler 12, 23, 24 og 25 foreskrevne sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige kontrol af levende dyr og fersk oksekød fra tredjelande forudsætter — i hvert fald for så vidt som det vedrører anden handel og transport end den rene transit gennem Fællesskabet fra et tredjeland til et andet tredjeland — at de kompetente fællesskabsorganer træffer forskellige gennemførelsesforanstaltninger;

46 således skal det ifølge artikel 23, stk. 2, første bindestreg af kontrollen fremgå, at kødet kommer fra et tredjelands område eller en del af et tredjelands område, som er opført på den liste, der er opstillet i henhold til artikel 3, og som er vedtaget af Rådet og offentliggjort *De Europæiske Fællesskabers* Tidende, og kødet skal ifølge tredje bindestreg i samme bestemmelse være ledsaget af et sundhedscertifikat, som er i overensstemmelse med en, efter udtalelse fra Den stående Veterinærkomité, vedtaget model og desuden ledsaget af et certifikat om kødets egnethed til menneskeføde, som skal være i overensstemmelse med modellen i direktivets bilag C;

47 endvidere bestemmer direktivets artikel 4, at listen over tredjelandene skal suppleres med en liste over de i disse lande beliggende virksomheder (slagterier, opskæringsvirksomheder, kølehuse) fra hvilke indførsel af fersk kød i medlemsstaterne kan tillades;

48 artikel 16 bestemmer, at der kun kan indføres kød, som opfylder de veterinærpolitimæssige betingelser, der er fastsat i henhold til fremgangsmåden for Den stående Veterinærkomité;

49 ifølge artikel 24, stk. 1, skal hver sending fersk kød ved indførelsen underkastes en kontrol af dets egnethed til menneskeføde samt en sundhedskontrol, der udføres af en embedsdyrlæge, og ifølge samme artikels stk. 3 fastsættes »de nærmere gennemførelsesbestemmelser, der er nødvendige for den ensartede udførelse af den i stk. 1 nævnte kontrol« efter fremgangsmåden i artikel 29;

50 endelig bestemmer artikel 27, at medlemsstaterne opstiller lister over kontrolsteder for indførsel af levende dyr og fersk kød, og at disse kontrolsteder skal godkendes efter fremgangsmåden for Den stående Veterinærkomité.

51 selv om den i artikel 23, stk. 2, første bindestreg omhandlede liste er opstillet, er den i hvert fald ikke blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende,* og ifølge Kommissionen er de ovennævnte gennemførelsesbestemmelser endnu ikke blevet udstedt, hvorfor det ikke er muligt at gennemføre direktivets artikel 12, 23, 24 og 25;

52 det følger af det anførte, at de betingelser, der er opstillet i selve direktiv nr. 72/462 for — som en fravigelse af forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning — at opkræve gebyrer for sundhedskontrol, ikke er opfyldt, hvorfor dette direktiv på sit nuværende gennemførelsestrin ikke kan danne hjemmel for opkrævningen af de nævnte gebyrer;

53 det kan heller ikke antages, at medlemsstaterne ved at anvende de nationale sundhedslovgivninger, som var i kraft på det tidspunkt, da direktivet blev udstedt, på en måde skulle have foregrebet direktivets gennemførelse, fordi den kontrol, der blev gennemført i medfør af disse lovgivninger, ud fra et folkesundhedsmæssigt synspunkt skulle give samme garantier som direktivet;

54 direktivets formål er nemlig ikke at styrke ordninger til beskyttelse af folkesundheden i medlemsstaterne, men at sikre kontrolordningernes ensartethed for at undgå forvridning af konkurrencen og omlægninger i samhandlen inden for fællesmarkedet;

55 det tredje og fjerde spørgsmål skal derfor besvares således:

a) Rådet overtræder ingen fællesskabsretlige bestemmelser ved i sine forordninger, blandt andet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 at give mulighed for undtagelser eller fravigelser — som skal fastsættes i den form, Rådet bestemmer — fra forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandlen med tredjelande, såfremt det drejer sig om afgifter, der i sig selv har samme virkning i alle medlemsstaterne på den pågældende handel med tredjelande;

b) selv om artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 i direktiv nr. 72/462, for så vidt angår omkostningerne for sundhedskontrol ved indførselen af levende dyr og fersk kød fra tredjeland, indeholder afvigelser fra det i artikel 20 i forordning nr. 805/68 indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, kan disse afvigelser først få virkning, når medlemsstaterne har fået mulighed for at gennemføre den i artikel 12, 23, 24 og 25 omhandlede kontrol i overensstemmelse med direktivet.

Vedrørende det femte og sjette spørgsmål

56 Svarene på det tredje og fjerde spørgsmål gør det overflødigt at undersøge de øvrige spørgsmål.

57 For at give den nationale ret et fyldestgørende svar med henblik på anvendelsen af fællesskabsretten i den tvist, den skal afgøre, må det undersøges, om der i henhold til andre fællesskabsretlige bestemmelser må anerkendes sådanne undtagelser eller fravigelser, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68;

58 Kommissionen har i denne forbindelse henvist til artikel 9 i direktiv nr. 64/433 af 26. juni 1964 (EFT 1963-1964, s. 175; org.ref. JO af 29. 7. 1964, s. 2012) om sundhedsmæssige problemer vedrørende handlen med fersk kød inden for Fællesskabet, der bestemmer, at »hvis fællesskabsordningen om indførsel af fersk kød hidrørende fra tredjelande ikke skulle finde anvendelse ved dette direktivs ikrafttræden, må, indtil den finder anvendelse, de nationale bestemmelser om indførte varer hidrørende fra disse lande, ikke være gunstigere end dem, der gælder for handelen inden for Fællesskabet«.

59 Nævnte artikel 9 har, skønt den er indeholdt i et direktiv om sundhedskontrol i samhandelen med fersk kød inden for Fællesskabet, det særlige formål foreløbigt — indtil fællesskabsordningen vedrørende indførsel af fersk kød hidrørende fra tredjelande er gennemført — at opstille en regel for de nationale ordninger, som er forblevet i kraft, for at forhindre at disse er mindre strenge eller mindre byrdefulde end den kontrolordning, som er foreskrevet i direktivet vedrørende samhandlen inden for Fællesskabet;

60 denne regel — som klart har til formål at sikre, at erhvervsdrivende, som bringer fersk kød hidrørende fra Fællesskabet på markedet, ikke stilles ringere end de af deres konkurrenter, som importerer kød hidrørende fra tredjeland — gælder derfor ikke blot for selve kontrollen, men også for de gebyrer, der opkræves i forbindelse hermed;

61 den samme regel er indeholt i Rådets resolution af 12. marts 1968 (JO C 22, s. 18) om de fællesskabsforanstaltninger, der skal træffes inden for det veterinære område, i artikel 11 i Rådets direktiv nr. 64/432 af 26. juni 1964 (EFT 1963-1964, s. 154; org.ref. JO 29. 7. 1964, s. 1977 ff) om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin, i artikel 15 i Rådets direktiv nr. 71/118 af 15. februar 1971 (EFT 1971 (I), s. 97; org.ref. JO L 55, s. 23) om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød og i artikel 17 i Rådets direktiv nr. 77/99 af 21. december 1976 (EFT L 26, 1977, s. 85) om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet;

62 reglen er endvidere blevet gentaget i 1972 i artikel 11 i Rådets direktiv nr. 72/461 af 12. december 1972 (EFT af 31. 12. 1972, s. 73; org.ref. JO L 302, s. 24) om veterinærpolitimæssige problemer vedrørende handel med fersk kød inden for Fællesskabet, som supplerer direktiv nr. 64/433;

63 i den sidste betragtning til direktiv nr. 72/461 beskrives den pågældende bestemmelses formål således: »det er ønskeligt i dette direktiv at bekræfte grundprincippet om ikke-diskrimination, og i afventen af præcise fællesskabsregler om indførsel fra tredjelande bør det derfor udtrykkeligt foreskrives, at den ordning, der af hver medlemsstat skal anvendes over for tredjelande, ikke må være mere gunstig end den i medfør af dette direktiv gældende ordning om handlen mellem medlemsstaterne.«

64 endelig skal det bemærkes, at der udtrykkeligt er henvist til denne regel i artikel 32, stk. 3, i direktiv nr. 72/462, der er nævnt af Pretore d'Allessandria, og som bestemmer, at artikel 9 i direktiv nr. 64/433 forbliver i kraft, så længe medlemsstaterne ikke har været i stand til at gennemføre de af direktivets bestemmelser, »der fastsætter en fællesskabsfremgangsmåde«;

65 det følger af det anførte, at for så vidt angår sundhedskontrol og veterinærpolitimæssig kontrol af fersk kød fra tredjelande er artikel 9 i direktiv nr. 64/433, sammenholdt med artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, en fravigelse af forbudet mod opkrævning af gebyrer for sundhedskontrol i det omfang, dette er nødvendigt for at sikre en lige behandling af de erhvervsdrivende, som bringer fersk kød på markedet i Fællesskabets interne samhandel og derfor skal betale gebyrer for sundhedskontrol i afsendermedlemsstaten, og de erhvervsdrivende, som importerer fra tredjeland, forudsat disse gebyrer ikke overstiger de faktiske omkostninger ved kontrollen;

66 selv om det ved forordning nr. 14/64 strengt taget ikke drejer sig om en i denne forordning foreskrevet undtagelse, således som en sproglig fortolkning af dens artikel 12, stk. 2, synes at kræve det, kan det ikke antages, at Rådet ved anvendelsen af ordene »nærværende forordning« alene har villet undtage forordning nr. 14/64 fra anvendelsen af en regel, som Rådet konsekvent har gentaget i flere tilsvarende bestemmelser;

67 den vilje til at opretholde princippet om ligebehandling, som er udtrykt i artikel 9 i direktiv nr. 64/433, er yderligere bekræftet ved artikel 6 i Rådets direktiv nr. 77/98 af 21. december 1976 (EFT L 26 af 31. 1. 1977, s. 81) om ændring af bl.a. artikel 33 i direktiv nr. 72/462, der i sin ændrede version bestemmer, at ved anvendelsen af artikel 8 og 16 i direktiv nr. 72/462 skal de sundhedskrav, som fastsættes i de fællesskabsbestemmelser, der skal udstedes for samhandlen med tredjelande, »være mindst lige så strenge som dem, de samme medlemsstater anvender i samhandelen inden for Fællesskabet«;

68 spørgsmålene fra den nationale ret vil være at besvare i overensstemmelse med de anførte synspunkter.

Vedrørende sagsomkostningerne

69 De udgifter, som er afholdt af den italienske regering, Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

70 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Pretore d'Alessandria ved kendelse af 28. maj 1977, for ret:

1. Afgifter, som er pålagt for sundhedskontrol af levende okser og oksekød, importeret fra tredjelande, skal uanset deres størrelse anses for afgifter med tilsvarende virkning som told i den betydning, som er forudsat i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 805/68, medmindre de er et led i en almindelig indenlandsk gebyrordning, som konsekvent omfatter nationale og importerede produkter efter samme kriterier på samme handelstrin.

2. Artikel 12, stk. 1 og stk. 2, i forordning nr. 14/64 har haft virkning fra den 1. november 1964 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68 fra den 29. juli 1968.

3. a) Rådet overtræder ingen fællesskabsretlige bestemmelser ved i sine forordninger, blandt andet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, at give mulighed for undtagelser eller fravigelser — som skal fastsættes i den form, Rådet bestemmer — fra forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i samhandlen med tredjelande, såfremt det drejer sig om afgifter, der i sig selv har samme virkning i alle medlemsstaterne på den pågældende handel med tredjelande;

   b) selv om artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 26 i direktiv nr. 72/462, for så vidt angår omkostningerne for sundhedskontrol ved indførelsen af levende dyr og fersk kød fra tredjeland, indeholder afvigelser fra det i artikel 20 i forordning nr. 805/68 indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, kan disse afvigelser først få virkning, når medlemsstaterne har fået mulighed for at gennemføre den i artikel 12, 23, 24 og 25 omhandlede kontrol i overensstemmelse med direktivet.

4. For så vidt angår sundhedskontrol og veterinærpolitimæssig kontrol af fersk kød fra tredjelande er artikel 9 i Rådets direktiv nr. 64/433, sammenholdt med artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 14/64 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 805/68, en fravigelse af forbudet mod

opkrævning af gebyrer for sundhedskontrol i det omfang, dette er nødvendigt for at sikre en lige behandling af de erhvervsdrivende, som bringer fersk kød på markedet i Fællesskabets interne samhandel og derfor skal betale gebyrer for sundhedskontrol i afsendermedlemsstaten, og de erhvervsdrivende, som importerer fra tredjeland, forudsat disse gebyrer ikke overstiger de faktiske omkostninger ved kontrollen.

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. juni 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 21. FEBRUAR 1978 [1]

Høje Ret.

I denne sag står Domstolen på ny over for en række spørgsmål vedrørende lovligheden af gebyrer, der opkræves i Italien for veterinærkontrol af importeret kød. Sagen er forelagt Domstolen til præjudiciel afgørelse af Pretore di Alessandria.

Den 29. november 1971 og 11. januar 1973 importerede Simmenthal S.p.A., som er sagsøger i hovedsagen, flere partier frosset oksekød til Italien fra Uruguay. Disse varer blev toldbehandlet i Alessandria. I henhold til artikel 32 i den italienske lov af 27. juli 1934, som konsoliderer den italienske lovgivning om offentlig sundhed (»testo unico delle leggi sanitarie«, GU 186 af 9. 8. 1934) blev oksekødet underkastet veterinærkontrol ved dets ankomst til Italien. Lov nr. 1239 af 30. december 1970 (GU 26 af 1. 2. 1971) foreskriver gebyrer for en sådan kontrol. Disse androg 128 370 lire for det første af de ovennævnte varepartier og 186 775 lire for det andet. Sagsøger indbetalte disse beløb til Amministrazione delle Finanze dello Stato, som er sagsøgte i hovedsagen. I denne sag påstår sagsøger nævnte beløb tilbagebetalt med den begrundelse, at opkrævningen er i strid med fællesskabsretten.

1 — Oversat fra engelsk.